

Udkast til Lov om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget emanere som Lov, da har Regjeringen heller ikke troet, at der var tilstrækkelig Grund til at staae ind paa den Bet, idet de tvende Lovudkast efter den indbyrdes Forbindelse mellem begge vanffelig lade sig behandle paa forskjellig Vis. Rastes der et Blif paa Bestemmelserne i det nysnævnte Lovudkast, vil det sees, at disse indeholde Regler, der enten maae siges allerede at være hjemlede i den bestaaende Statsret, eller kunne gives uden at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse, eller endelig ere i den Grad baserede paa Forudsætningen om Indførelsen af en egentlig constitutionel Forfatning i Island, at de ikke ret vel kunne tænkes givne uden netop under denne Forudsætning, hvilket fremfor Alt gjælder om den Bestemmelse, der kan betegnes som Kjernen i det hele Lovudkast, nemlig Bestemmelsen om det finantsielle Tilskud til Island fra Statskassen og de dermed i Forbindelse staaende Regler om Islands finantsielle Udfondring fra Kongeriget. Her til kommer, at ligesom Regjeringen har maattet finde det ikke lidet tvivlsomt, om Rigsdagen vilde have afftaet Udøvelsen af den Myndighed med Hensyn til de islandske Anliggender, der grundlovmæssig tilkommer den, til nogen Anden end netop til et Althing, udrustet med constitutionelle Attribute, saaledes vilde en sliq. Ordning selv om Rigsdagen maatte have villet gaae ind derpaa, dog ikke kunne findes tilfredsstillende eller henfigtsmæssig. Endelig maa det bemærkes, at naar den Overgangsperiode, for hvilken hiin Myndighed skulde overdrages Regjeringen, skulde udstrække sig over en længere Arrække, vilde det midlertidige Tilskud i denne Mellemtid lettelig heelt eller partielt medgaae, og naar saa det Tidspunkt kom, da Finantserne skulde overdrages til Althinget, vilde dette kun modtage til Raadighed en Sum, som det utvivlsomt vilde finde aldeles utilstrækkelig, hvorved en endelig Ordning vilde end yderligere vanffelliggjøres.

Regjeringen er saaledes kommen til den Overbeviisning, at der ikke for Tiden vil kunne tilveiebringes en tilfredsstillende Ordning af den islandske Forfatnings- og Finantslag, og i Overensstemmelse dermed har det behaget Hans Majestæt Kongen paa Ministeriets derom allerunderdanigst nedlagte Forestilling under 15de d. M. allernaadigt at bifalde, at Sagen om Ordningen af de islandske Forfatnings- og Finantsforhold og de sig dertil sluttende Lovudkast maae stilles i Bero indtil videre. Den Overtgangstid, der saaledes vil indtræde, vil imidlertid ingenlunde derfor nødvendigvis være spildt, men den vil tvertimod kunne benyttes til paa bedst mulige Maade at fremme Udviklingen saavel af Landets materielle Tilstand som af Befolkningens oeconomicke og politiske Dygtighed, og saaledes til at forberede en heldig Benyttelse fra Iskændernes Side af den politiske Frihed og den Selvregjering, som nu for-gjæves har været tilbudt dem, men som dog vedblivende maa staae som Maalet, hvortil der skal arbeides hen, og som ogsaa tør haabes naaet, naar Forholdene stille sig gunstigere end nu. Vel maa den Omstændighed, at Iskænderne have viist sig uvillige til at række Haand til den af Regjeringen med Rigsdagens Støtte foreslaaede Ordning af Forfatnings- og Finantsagen, drage til Følge, at de i den antydede Overtgangstid udover et Tilskud af den danske Statskasse omtrent af samme Størrelse som det, der nu ydes, maae være henviste til i det Væsentlige ved egne Kræfter at sørge for deres Fornødenheder. Men ligesom jeg maa være tilbøielig til at antage, at Indtægterne af Landet selv uden nogen egentlig Overbehyrdelse af Befolkningen i flere Retninger lade sig forøge, navnlig ved en indirecte Beskatning samt ved en bedre Benyttelse af Landets naturlige Indtægtskilder og maaskee ogsaa, om end i mindre Omfang, ved en Forhøielse af de directe Afgifter til Statskassen, saaledes troer jeg særlig, at der vil kunne virkes ikke lidet i de ovennævnte Diemed ved Indførelsen af et ordnet Communalvæsen i Island. Herved vil nemlig ikke alene Udgifterne til forskjellige Formaal, der ligge Staten som saadan fjernt, men til Fordeel for hvilke der dog jævnlig er recurreret til Statskassen, paa en naturlig Maade blive henviste til at tilveiebringes af Befolkningen selv, ligesom i det Hele herved dens Blif for Selvhjælpsens Betydning vil skærpes og Gvnen til dens Benyttelse udvikles, men et virksomt og frugtbart kommunalt Liv vil derhos over-